

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko T. K., Skarbowi Państwa - Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz
Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa w Warszawie

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych

w dniu 15 maja 2025 r.,

na skutek skargi nadzwyczajnej wniesionej przez powoda od postanowienia Sądu
Najwyższego z 12 kwietnia 2022 r., sygn. I CSK 92/22,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 10 lutego 2025 r. powód J. K. w imieniu własnym wniósł skargę nadzwyczajną od postanowienia Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt I CSK 92/22.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu z dwóch powodów.

Po pierwsze, zgodnie z art. 89 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 622, dalej: „u.SN”), skargę nadzwyczajną może wnieść Prokurator Generalny, Rzecznik Praw

Obywatelskich oraz, w zakresie swojej właściwości, Prezes Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznik Praw Dziecka, Rzecznik Praw Pacjenta, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, Rzecznik Finansowy, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców i Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Wobec treści art. 89 § 2 u.SN legitymacja do wniesienia skargi nadzwyczajnej nie przysługuje stronie postępowania. Oznacza to, że w postępowaniu ze skargi nadzwyczajnej zdolność strony do inicjowania tego postępowania jest wyłączona. Sporządzenie skargi nadzwyczajnej osobiście przez stronę jest dotknięte brakiem nieusuwalnym i powoduje konieczność odrzucenia skargi nadzwyczajnej, jako niedopuszczalnej (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., III PZP 4/20, zasada prawna; postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 października 2024 r., II NSNc 75/24; z 10 stycznia 2024 r., II NSNc 415/23; z 26 lipca 2023 r., II NSNc 309/23)

Po drugie, w myśl art. 89 § 1 u.SN skarga nadzwyczajna przysługuje „od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojskowego kończącego postępowanie w sprawie”. Skarga nadzwyczajna nie przysługuje zatem od orzeczenia Sądu Najwyższego, który nie jest ani sądem powszechnym, ani wojskowym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 października 2022 r., I NSNc 588/21; z 6 kwietnia 2022 r., I NSNc 63/22; z 14 września 2021 r., I NSNc 104/21; z 4 lipca 2019 r., I NSNk 1/18). Skarga nadzwyczajna na postanowienie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt I CSK 92/22 jest zatem niedopuszczalna. Jako taka musi zostać odrzucona.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 95 pkt 1 u.SN, orzekł jak w sentencji.

[a.]